

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2009 r. — Omnicare przeciwko OHIM — Astellas Pharma (dawniej Yamanouchi Pharma) (OMNICARE CLINICAL RESEARCH)

(Sprawa T-289/09)

(2009/C 244/11)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omnicare, Inc. (Covington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Astellas Pharma GmbH (dawniej Yamanouchi Pharma GmbH) (Heidelberg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie R 401/2008-4; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Omnicare, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „OMNICARE CLINICAL RESEARCH” dla usług z klasy 42.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Astellas Pharma GmbH (dawniej Yamanouchi Pharma GmbH)

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech znak towarowy „OMNICARE” dla usług z klas 35, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, że: a) rozpatrywane znaki towarowe są podobne; b) znak towarowy

wymieniony w postępowaniu w sprawie sprzeciwu był rzeczywiście używany; c) usługi, w odniesieniu do których wykazano rzeczywiste używanie były podobne; i d) w konsekwencji istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2009 r. — Omnicare przeciwko OHIM — Astellas Pharma (dawniej Yamanouchi Pharma) (OMNICARE)

(Sprawa T-290/09)

(2009/C 244/12)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omnicare, Inc. (Covington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Astellas Pharma GmbH (dawniej Yamanouchi Pharma GmbH) (Heidelberg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie R 402/2008-4; i
- zwrot skarżącej kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „OMNICARE” dla usług z klasy 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Astellas Pharma GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech znak towarowy „OMNICARE” dla usług z klas 35, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że: a) sporne znaki towarowe były podobne; b) miało miejsce rzeczywiste używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie; c) usługi, dla których wykazano rzeczywiste używanie, były podobne; i d) w rezultacie w przypadku spornych znaków towarowych istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2009 r. — Mugraby przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-292/09)

(2009/C 244/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Muhamad Mugraby (przedstawiciele: J. Regouw i L. Spigt, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- 1) stwierdzenie, że Komisja nie uwzględniła:
 - (i) żądania skarżącego, żeby Komisja przedłożyła Radzie zalecenie w sprawie wstrzymania pomocy wspólnotowej dla Libanu, o czym mówi art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1638/2006, jako że środek ten jest wymagany i dostępny w ramach tego rozporządzenia;
 - (ii) żądania skarżącego, żeby Komisja jako instytucja bezpośrednio odpowiedzialna za wdrażanie różnych unijnych programów pomocowych dla Libanu wstrzymała realizację tych programów do czasu zaprzestania przez Liban naruszania praw podstawowych a konkretnie praw skarżącego;
- 2) stwierdzenie, że Rada w ramach pełnienia przez nią funkcji członka Rady Stowarzyszenia UE-Liban nie uwzględniła żądania skarżącego w sprawie zwrócenia się do Komisji z zaleceniem, żeby Rada podjęła konkretne i skuteczne środki w sprawie pomocy Unii dla Libanu zgodnie z układem o stowarzyszeniu pomiędzy Libanem a Wspólnotą w celu wypełnienia zobowiązań stron wynikających z tego układu;

- 3) stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty, Komisji jako strażniczki traktatów i instytucji bezpośrednio odpowiedzialnej za wdrażanie różnych programów pomocowych UE dla Libanu oraz Rady w ramach pełnionej przez nią roli członka Rady Stowarzyszenia UE-Liban z tytułu szkód poniesionych przez skarżącego w konsekwencji ciągłego braku skutecznego stosowania od grudnia 2002 r. dostępnych środków i narzędzi w celu skutecznego wykonania klauzuli praw człowieka z układu o stowarzyszeniu;
- 4) nakazanie Komisji częściowo w ramach naprawienia szkody w naturze, żeby zaproponowała Radzie wstrzymanie układu o stowarzyszeniu UE-Liban do czasu zaprzestania przez Liban naruszania art. 2 układu o stowarzyszeniu w odniesieniu do skarżącego;
- 5) nakazanie Komisji, żeby ograniczyła realizację aktualnych programów pomocowych (które są wykonywane i/lub nadzorowane przez Komisję) do tych programów, których konkretnym celem jest promowanie praw człowieka i które nie stanowią pomocy finansowej dla władz Libanu do czasu zaprzestania przez Liban naruszania art. 2 układu o stowarzyszeniu w odniesieniu do skarżącego;
- 6) nakazanie Radzie, żeby zwróciła się do Komisji o przedłożenie zalecenia wskazanego w pkt 4 powyżej i o podejmowanie działań za pośrednictwem instytucji układu o stowarzyszeniu w tym samym celu;
- 7) nakazanie stronie pozwanej wypłatę skarżącemu odszkodowania za szkody i zadośćuczynienia za doznane krzywdy w wysokości ustalonej *ex aequo et bono* nie mniejszej niż 5 mln. EUR i obciążenie jej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, Muhamad Mugraby, libański prawnik z dziedziny praw człowieka i aktywista w tym zakresie twierdzi, że władze libańskie prześladowały i nękały go oraz że odmówiono mu ochrony prawnej ze względu na jego pracę na rzecz ochrony praw człowieka. Twierdzi on, że zakazano mu prowadzenia działalności z zakresu prawa oraz odmówiono podstawowych praw takich jak prawo do własności prywatnej, do sprawiedliwego procesu i dostępu do skutecznego środka zaskarżenia.

Skarżący twierdzi, że zgodnie z art. 2 Układu o stowarzyszeniu UE-Liban ⁽¹⁾ Wspólnota powinna podjąć racjonalne kroki celem zapobiegania szkodom wyrządzanym jednostkom takim jak skarżący poprzez nakładanie środków ograniczających na władze libańskie takich jak wstrzymanie układu stowarzyszeniowego. Co do zasady skarżący twierdzi, że korzyści udostępnione Libanowi zgodnie z układem stowarzyszeniowym zależą od